

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyně Mgr. Barborou Berkovou ve věci

žalobce: **M. M.**, narozený dne X
státní příslušnost: Turecká republika
místem pobytu X
zastoupen advokátkou Mgr. Martinou Šamlotovou
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2024, č. j. OAM-57/ZA-ZA11-BA04-2024

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Věc se týká zastavení řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
2. Žalobce spolu s manželkou dne 12. 12. 2022 nelegálně přicestovali v kamionu do ČR. Toho dne oba požádali o udělení mezinárodní ochrany. V pohovoru k žádostem uvedli, že manželku žalobce v Turecku pronásledoval a obtěžoval majetný muž, který nechtěl akceptovat, že odmítla jeho nabídku k sňatku, a který jim oběma následně vyhrožoval smrtí. Dále uvedli, že do Evropy odcestovali, aby zajistili lepší život pro své nenarozené dítě. Žalovaný rozhodnutími ze dne 22. 2. 2023 ani jednomu z nich žádnou z forem mezinárodní ochrany neudělil. Proti těmto rozhodnutím brojili žalobce i jeho manželka žalobami, které Krajský soud v Brně spojil ke společnému projednání a rozsudkem ze dne 30. 6. 2023, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

41 Az 14/2023-20 zamítl. Uvedl, že původcem pronásledování nebo vážné újmy mohla být sice podle § 2 odst. 6 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, i soukromá osoba, avšak muselo by být prokázáno, že žadatelé vyčerpali všechny reálně dostupné prostředky ochrany, a přesto jim státní orgány v zemi původu nemohly nebo nechtěly ochranu odpovídajícím způsobem zajistit. Tak tomu ale v posuzované věci nebylo. Žalobce i jeho žena v azylovém řízení vysvětlovali své neobrácení se na tureckou policii jen obavou, že by ji mohl vlivný pronásledovatel podplatit. Tato subjektivní nedůvěra vůči vnitrostátním orgánům však podle soudu nevyplývala z žádné objektivní skutečnosti ani předchozí špatné zkušenosti a neospravedlňovala tak jejich rezignaci na využití ochrany státu. V žalobách žalobci nově argumentovali přesvědčením, že by jim turecká policie nepomohla s ohledem na jejich kurdskou národnost. Krajský soud zdůraznil, že s hledem na neuplatnění této námitky v azylovém řízení nemohli žalobci žalovanému vytýkat, že si neopatřil dostatek podkladů k dostupnosti ochrany v Turecku speciálně ve vztahu ke Kurdům, přičemž ze shromážděných zpráv o zemi původu žalobců podle soudu nevyplývala žádná informace o tom, že by Kurdům v Turecku obecně nebyla dostupná vnitřní ochrana, a žalobci ani nebyli ve vlasti nijak politicky aktivní. Kasační stížnost žalobců proti uvedenému rozsudku odmítl NSS usnesením ze dne 27. 11. 2023, č. j. 4 Azs 268/2023-24.

3. Dne 15. 1. 2024 podal žalobce novou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný ji ale posoudil jako nepřipustnou ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a v záhlaví označeným rozhodnutím řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona.

B) Shrnutí obsahu podání účastníků

4. Žalobce se žalobou domáhal zrušení uvedeného rozhodnutí. Žalovaný podle něj věc nesprávně posoudil, uzavřel-li, že měl žalobce uvést svá nová tvrzení již v původní žádosti, neboť nezjišťoval důvody, pro které žalobce v první žádosti potíže týkající se kurdské menšiny na trhu práce v Turecku neuvedl. Žalovaný s ním vedl pohovor jen velmi obecně a ne tak, aby zjistil všechny skutečnosti významné pro nestranné posouzení věci. Kurdové jsou podle žalobce v Turecku diskriminováni ve svém přístupu na trh práce, což si žalobce více uvědomuje nyní, kdy je otcem rodiny a má zodpovědnost za její zabezpečení. Žalovaný podle něj v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nezjistil řádně skutkový stav a v průběhu řízení shromáždil jen zcela obecnou zprávu ze dne 4. 8. 2023, která život Kurdů v Turecku a to, zda dochází k jejich diskriminaci, např. na trhu práce, nijak podrobně nemapuje, takže nepostupoval v souladu s § 23c písm. c) zákona o azylu.
5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a judikaturu vztahující se k opakovaným žádostem. Zdůraznil, že byl žalobce při pohovoru v prvním řízení za účasti tlumočnicka poučen o povinnosti podat úplné informace, přičemž sám potvrdil, že kromě telefonických výhrůžek žádné jiné problémy v Turecku neměl a neměl ani žádné potíže se státními orgány, takže jeho tvrzení nelze označit za nová. Žalobce podle žalovaného v nynějším řízení také nevyužil možnosti seznámit se ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu s podklady obsahujícími informace o zemi původu, vyjádřit se k nim a navrhnout případně další podklady rozhodnutí. Dále uvedl, že nedošlo-li ke změně situace v zemi původu a tyto skutečnosti nebyly ani meritorně posuzovány, neměl povinnost další informace ke kurdské menšině v Turecku obstarávat.

6. Pro úplnost soud uvádí, že žalovaný zastavil také řízení o žádosti manželky žalobce a neudělil mezinárodní ochranu ani roční dceři žalobců. O žalobách manželky a dcery žalobce soud rozhodl souběžně v řízeních vedených pod sp. zn. 78 Az 2/2024 a 78 Az 3/2024.

C) Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), s korekcí podle § 32 odst. 9 zákona o azylu. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud ve věci bez jednání.
8. V posuzované věci je nesporné, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 15. 1. 2024 je opakovanou žádostí ve smyslu § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu.
9. Podle § 10 odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní je nepřijatelná, podá-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1. Podle odst. 2 téhož ustanovení je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.*
10. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu *podá-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přijatelnost takové žádosti ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodu pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákon o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.*
11. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.*
12. V rozsudku rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, č. 2642/2012 Sb. NSS, bod 19, shrnul NSS, že odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí vždy obsahovat „*odůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*“
13. Napadené rozhodnutí shora uvedené náležitosti odůvodnění obsahuje. Žalovaný v něm uvedl, že žalobce v nové žádosti popsal motivy svého odchodu i neochoty se vrátit do Turecka stejně jako v řízení o prvé žádosti, tj. jako nedostatečný pocit bezpečí v zemi z důvodu výhrůžek muže, který se zamiloval do jeho manželky, a snahu legalizovat svůj pobyt na území ČR, kde se rodině líbí a kde si již zvykla, přičemž těmito skutečnostmi se žalovaný již v prvním rozhodnutí zabýval a vysvětlil, proč v nich neshledal důvod pro udělení azylu. K nově žalobcem tvrzené skutečnosti, že je pro Kurda obtížné si v Istanbulu najít a udržet práci, žalovaný uvedl, že tuto žalobce mohl a měl ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu uvést již v první žádosti. Závěrem pak uvedl, že podle jeho zjištění nedošlo

od posouzení první žádosti, tj. od února 2023, ke změně v Turecku, jež by představovala novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

14. V rozsudku ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74, NSS zdůraznil, že „[b]ýlo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřipustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.“
15. Krajský soud dospěl k závěru, že v posuzovaném případě byly podmínky pro zastavení řízení o opakované žádosti žalobce splněny. Závěr žalovaného, že se důvody opakované žádosti ve většině shodovaly s důvody žádosti původní, žalobce v žalobě nijak nezpochybnil, a krajský soud nadto z obsahu správního spisu ověřil, že žalobce v rámci poskytnutí údajů k žádosti ze dne 18. 1. 2024 skutečně za důvod podání žádosti označil to, že jeho manželku obtěžoval muž, kterého si odmítla vzít za manžela, přičemž kvůli němu museli odjet, že toto již uvedl v původní žádosti, že jiné důvody ke své žádosti nemá a nic nového se nestalo.
16. Nově žalobce při poskytnutí údajů k žádosti ze dne 18. 1. 2024 uvedl, že se jejich dcera narodila v ČR, kde si již zvykli, a proto by bylo hezké, kdyby tady zůstali, dcera se tu mohla vzdělat a vyrůst tu, k čemuž dodal, že udržet a najít si práci v Istanbulu pro Kurda je těžké. Podle krajského soudu sdělení žalobce, že je pro Kurda těžké si najít a udržet práci v Istanbulu, nelze vůbec kvalifikovat jako jím nově tvrzený důvod podání žádosti o mezinárodní ochranu, nýbrž pouze jako závěrečný komentář (povzdech), jímž chtěl žalobce dokreslit, proč chce s rodinou zůstat v ČR. Žalovanému však nelze vytýkat, že i toto obecné tvrzení posuzoval jako případný nový důvod žádosti, přičemž zcela správně je vyhodnotil jako skutečnost, kterou žalobce mohl a měl uvést již v první žádosti. Novou ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 11a odst. 1 zákona o azylu může být pouze taková skutečnost, kterou žalobce nemohl bez své viny uvést v řízení o předchozí žádosti, tedy skutečnost, která v té době vůbec neexistovala nebo o které žadatel objektivně bez své viny nevěděl, přičemž tato skutečnost musí nasvědčovat tomu, že žadateli hrozí pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo vážná újma podle § 14a zákona o azylu, tj. mít možný dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Takové vlastnosti však žalobcem nově uváděná skutečnost neměla. Vysvětlení žalobce v žalobě, že si diskriminaci Kurdů na tureckém trhu práce uvědomuje více nyní, když má jako otec zodpovědnost za zabezpečení rodiny, naopak potvrzuje, že si je sám vědom toho, že se nejedná o skutečnost, která by v době podání prvé žádosti vůbec neexistovala nebo o které objektivně bez své viny nevěděl. Žalobce o této skutečnosti věděl, pouze si ji nyní dle vlastních slov „více uvědomuje“. Opakovaná žádost o mezinárodní ochranu však nemůže sloužit jako prostředek k nápravě opomenutí v prvním řízení o žádosti. Rozhodl-li se žalobce v ČR požádat o mezinárodní ochranu, měl již v první žádosti tvrdit veškeré relevantní skutečnosti, které z jeho pohledu mohly přispět k úspěšnému vyřízení podané žádosti. Pokud žalobce vlastní vinou netvrdil důvody, které mohl uplatnit již v první žádosti, nelze toto pochybení zhojit žádostí novou.
17. K otázce opakované žádosti o mezinárodní ochranu již ostatně existuje ustálená judikatura, podle níž je pro přípustnost opakovaných žádostí třeba, aby v konkrétním případě existovaly „nové skutečnosti nebo zjištění“ mající určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti. Smyslem je totiž na jedné straně umožnit nové posouzení v případech, kdy nové skutečnosti nebo zjištění mohou vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí,

a na druhé straně zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí (viz rozsudky NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, či ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 325/2019-16, č. 4012/2020 Sb. NSS). Věcné projednání opakované žádosti je podle rozsudku NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65 výjimkou, „*kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté*“. Závěr žalovaného těmto judikатурním závěrům zcela odpovídá.

18. Nedůvodné jsou také námitky žalobce, že žalovaný nezjišťoval, proč žalobce pomlčel o diskriminaci Kurdů na trhu práce v Turecku v řízení o první žádosti, a že s ním žalovaný v řízení o první žádosti nevedl pohovor tak, aby zjistil skutečnosti významné pro nestranné posouzení věci.
19. Podle § 49a odst. 1 zákona o azylu *žadatel o udělení mezinárodní ochrany je povinen v průběhu řízení poskytovat ministerstvu nezbytnou součinnost a uvádět pravdivé a úplné informace nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti*.
20. Podle ustálené judikatury je primárním zdrojem informací pro udělení mezinárodní ochrany samotný žadatel a z obsahu jeho žádosti se pak v následujících fázích řízení vychází. Klíčový je tedy azylový příběh vylíčený žadatelem (viz rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, sp. zn. 5 Azs 22/2003, usnesení NSS ze dne 19. 10. 2020, č. j. 4 Azs 277/2018-60, či rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2020, č. j. 6 Azs 109/2019-74). Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů či zda jsou zde skutečnosti svědčící o důvodné obavě nebezpečí vážné újmy. A proto je také žadatel tím, kdo v řízení ve věci mezinárodní ochrany nese břemeno tvrzení a jeho žádost je posuzována z hlediska skutečností, které označí jako důvody k jejímu podání (srov. usnesení NSS ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48, ze dne 19. 1. 2017, č. j. 2 Azs 272/2016-47, či ze dne 13. 9. 2023, č. j. 4 Azs 176/2023-33). Správní orgán mu k unesení jeho břemene musí vytvořit prostor mj. vhodně kladenými otázkami během pohovoru. To ale neznamená, že by byl správní orgán povinen domýšlet si veškeré možné důvody, které žadatele vedly k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, či doptávat se žadatele, zda jej k odchodu ze země původu a k podání žádosti nevedl jiný důvod než ten, který sám jednoznačně označil. Stejně tak není povinností správního orgánu v případě opakované žádosti aktivně zjišťovat, co vedlo žadatele k tomu, že nově zmiňovanou okolnost prve nezmínil. Pokud žadatel neuvede všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, aniž by mu v tom bránil nějaký objektivní důvod, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze jemu.
21. V nyní posuzované věci žalobce v první žádosti o mezinárodní ochranu označil za důvod jejího podání pouze pronásledování a obtěžování jinou soukromou osobou. Z obsahu protokolu o pohovoru k žádosti ze dne 15. 12. 2022 soud zjistil, že žalovaný poučil žalobce o povinnosti podat úplné informace, dále že na dotaz žalovaného sám žalobce potvrdil, že kromě telefonických výhrůžek žádné jiné problémy v Turecku neměl, a rovněž to, že se na konci pohovoru žalovaný žalobce znovu zeptal, zda uvedl všechny důvody, pro které opustil svou vlast a pro které žádá o udělení mezinárodní ochrany na území ČR, na což žalobce odpověděl, že ano a že rozhodnutí opustit Turecko udělali hlavně kvůli jejich budoucímu dítěti. Žalovaný tedy podle krajského soudu nevedl pohovor jen obecně, naopak se žalobce aktivně doptával a vedl jej svými dotazy k tomu, aby uvedl veškeré relevantní skutečnosti, které by mohl vzít při posuzování jeho žádosti o mezinárodní ochranu v potaz. V žádném případě ale nelze vytykat žalovanému, že nezohlednil něco, co mu žalobce vůbec nesdělil přesto, že byl dotázán, zda uvedl veškeré důvody a nechce něco doplnit. „Kurdskou

otázku“ žalobce v prvním pohovoru ani náznakem nezmínil, tudíž žalovaný neměl žádný důvod toto téma jakkoli sám aktivně rozvíjet, obzvláště ne ve vztahu k pracovnímu trhu v Istanbulu, uvedl-li sám žalobce, že si v Istanbulu našel práci jako svářeč v továrně, kde byl ale krátce s ohledem na bezpečnost své ženy. Jinými slovy, žalobce sám potvrdil, že si práci našel a že důvodem odchodu z ní nebyla jeho kurdská národnost. Pokud by tedy žalobce považoval potíže s obstaráním a udržením si práce v Turecku pro příslušníky kurdské menšiny za natolik závažné, aby mohly být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, zajisté by se o nich již v pohovoru k první žádosti zmínil, obzvláště pokud o své práci a důvodu jejího opuštění hovořil.

22. Ani pohovor k nové žádosti nevedl žalovaný podle zjištění krajského soudu pouze obecně. Žalobce výslovně potvrdil, že nemá jiné důvody k žádosti o mezinárodní ochranu než obtěžování jeho manželky jiným mužem, a tudíž žalovaný neměl žádný důvod se blíže žalobce doptávat, co konkrétně mínil svou závěrečnou poznámkou o obtížích Kurdů s hledáním a udržením si práce v Istanbulu a proč tuto skutečnost nesdělil již v pohovoru k první žádosti.
23. Námitka obecně vedeného pohovoru a v důsledku toho chybně zjištěného skutkového stavu je tudíž nedůvodná. Žalovaný vedl s žalobcem řádný pohovor a kladl otázky směřující ke zjištění rozhodných skutečností ohledně jeho případu. Ostatně žalobce ani v žalobě neobjasnil, ač tak mohl učinit, z jakého důvodu diskriminaci Kurdů na tureckém trhu práce v první žádosti neuvedl.
24. Konečně nedůvodná je i námitka postupu žalovaného v rozporu s § 3 správního řádu, podle něhož *nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2, a v rozporu s § 23c písm. c) zákona o azylu, podle něhož podkladem pro vydání rozhodnutí mohou být zejména přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství o státu jejího posledního trvalého bydliště.*
25. Jelikož žalobce tuto námitku spojil výhradně s otázkou zjišťování, zda jsou Kurdové v Turecku vystaveni diskriminačnímu a nerovnému zacházení, např. na trhu práce, je třeba předně zdůraznit, že žalovaný vůbec nebyl povinen tuto skutečnost pro účely rozhodnutí o opakované žádosti žalobce zjišťovat. Jak již soud výše uzavřel, dospěl žalovaný ke správnému závěru, že otázku náročnosti najít si a udržet práci v Istanbulu pro žalobce jakožto příslušníka kurdské etnické menšiny žalovaný oprávněně neučinil předmětem věcného posouzení, neboť ji žalobce neuplatnil v první žádosti, ač tak mohl učinit. V takovém případě však žalovaného nestíhala ani povinnost zaměřit se na otázku diskriminace Kurdů na tureckém (či přesněji istanbulsém) trhu práce při zjišťování aktuální situace v zemi původu žalobce.
26. Žalovaný byl povinen zabývat se výhradně tím, zda nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu žalobce, která by mohla zakládat opodstatněnost jeho nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu musí být přitom zohledňována pouze změna, která je natolik podstatná a intenzivní, že by mohla svědčit o reálném nebezpečí vážné újmy, či přinejmenším pravděpodobném pronásledování v zemi původu. Tuto povinnost žalovaný splnil tím, že opatřil *Informaci OAMP – Turecko: Bezpečnostní a politická situace v zemi, vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv* ze dne 4. 8. 2023, z níž v napadeném rozhodnutí učinil závěr, že k zásadní změně

situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, nedošlo.

27. Krajský soud se s tímto hodnocením ztotožňuje. Hodnocení bezpečnostní situace v Turecku provedené žalovaným vyhovuje požadavkům uvedeným v rozsudku NSS ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008–71, podle kterého „*informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.*“ Zpráva, kterou žalovaný obstaral, je nadále zcela aktuální a svědčí o celkem klidné a stabilní politické a bezpečnostní situaci v Turecku. Žalobce nebyl v zemi původu nijak politicky aktivní a nikdy neměl problémy se zákonem, tudíž hrozba újmy nebo pronásledování z tohoto úhlu pohledu nemohla být reálná. Jeho vycestování do země původu je tak možné. Rozhodnutí žalovaného tedy vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který byl ve světle konkrétních okolností případu řádně a správně vyhodnocen. Podle ustálené judikatury nelze po správních orgánech požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatřovaly důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch žadatele (srov. rozsudky NSS ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21, případně ze dne 20. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015-38). Naopak i v této souvislosti žalovaný důvodně poukázal na pasivitu žalobce, který nevyužil možnosti se k předmětné zprávě o zemi původu vyjádřit, nevznnesl žádné výhrady k jejímu obsahu, nenavrhл žádné doplnění dokazování a další skutečnosti ke své žádosti netvrdil.
28. Závěrem soud dodává, že institut mezinárodní ochrany neslouží k pouhé legalizaci pobytu na území ČR. Žalobce by měl s ohledem na shora uváděné okolnosti využít k legalizaci svého pobytu v ČR instrumenty vyplývající ze zákona o pobytu cizinců v ČR.

D) Závěr a náklady řízení

29. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšnému žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly.

Poučení

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 27. září 2024

Mgr. Barbora Berková v. r.
samosoudkyně